

– Аз съм Гошо, вълк изрив,
само мъничко страхлив –
казва на това събрание
бавничко и с нежелание.

– Имам братя много страшни.
С вълци всякакви опасни
аз живеех ден след ден
и напласен, ужасен
бях от страшния им нрав,
щото хич не съм корав,
а съм кротък, нежен, мил,
никого не съм убил.

Не обичам и месо.
Зелка, морков и просо –
те са ми храна любима.

Бяхме ние братя трима,
ала майка ми не издържа
да похапвам аз храна
не за вълк, а за коза.

И накрая ме остави
сам във горските дъбрави.
А пък мене ме страх
и така и не разбрах
как останах сам-самин
и не съм аз майчин син.

А какво съм, хич не знам,
 ала много ме е срам,
 че съм толкова страхлив,
 нищо, че уж вълк съм сив.
 И не ме гонете, моля!

Нищо лошо не ще сторя!
 Гледат го със подозрение,
 но и с малко съжаление
 тук животните събрани.
 Няма лесно то да стане
 да им бъде той другар,
 че страхът от вълк е стар.
 Всеки има го в душата
 и не искат със геца
 да му станат за закуска,
 ако някой ден ги схруска.
 Гледат го недоверчиво,
 изпод вежди, боязливо.

Но за тяхно изумление,
 без дори предупреждение,
 малка, сладка сива мишка,
 стиснала в ръчичка книжка,
 от редиците излиза,
 в храстчето при Гошо влиза.
 Майка ѝ от страх припада,
 а бащата я свестява,
 че не знае тя детето,
 след решението взето
 при вълка само да иде,
 дали повече ще види.
 Всички чакат със уплаха,
 че е тази мишка тяхна
 и приятелка, и дружка.
 Да я схрускат за закуска,
 те не искат, но виж ти
 някой вика и пици!

Ала не с предсмъртен вик,
а със смях, и всеки миг
все по-силно и високо.
И изскача смел мишока,
с Гошо Весело играе,
публиката за да смае.
Писка весело, цвърчи.
След минута, гледай ти,
юрват се напред децата
и се включват във играта.

Покрай тях със подозрение
по-възрастното поколение
с безпокойство обикаля.
Гледа ги и им повтаря:
– По-внимателно, по-леко,
не забравяйте, вълчето
има нокти, зъби остри
тук под хроста е на гости
и не знае никой още
дали истина говори,
може нещо да ви стори.
Но децата с настървение
хвърлят се във приключение.

Тичат, весело играят,
 смеят се, съвсем нехаят.
 С Гошо се търкалят, скачат,
 мишки цвърчат, гарги грат,
 борят се, въртят се лудо.
 И накрая, боже, чудо!
 Тез страхливички родители
 на децата поробители
 спират май да се страхуват,
 скупчват се и тъй умуват.

– Туї вълче е безопасно,
 струва ми се стана ясно –
 казва младият гъсок.
 Кима старият жабок.
 Всеки вече е съгласен –
 Гошо вълк е безопасен.
 А накрая след играта
 изморени на тревата
 са налягали децата
 и задъхани, без глас,
 казват: „Остани със нас!“.

А родителското тяло,
 както се е насъбрало,
 тъй излиза със решение:
 – Нямаме и грам съмнение
 ние, че добър е Гошо,
 няма да ни стори лошо.
 Затова, щом настоява,
 нека тук при нас остава.
 Но ще трябва от зори
 над полята той да бди,
 да ни пази от беди.

А пък иска ли да спи,
 може като в своя къща
 в храста той да се завръща.
 Гошо им благодари
 и от вълчите очи
 капват няколко сълзи,
 че намерил е дом нов
 и напълно е готов
 да живее във полето.
 Ех, щастливо е вълчето!

И оказа се готов
Гошо за живота нов.
Той със своите приятели,
на полето обитатели,
по цял ден тича и играе,
никак вече не се кае,
че избяга от гората
и сега е сред децата
на жабоци, зайци, гъски
и сред смях и водни пръски
с тях играе по цял ден
докат' падне уморен.

Но когато се налага,
и на гругите помага.
Носи сламки на гъсока,
камъни насред потока
той на рачето подава
да направи нова вага.
И на Зайо бързокрак
дупката поправя пак.
Таралежите изгли
много остро изпили.
А на Баба Костенурка
лъсна малката къщурка –
в труден час го подкрепи,
от бой страшен го спаси.

И обикнаха вълчето
всички, дето във полето
си живееха прекрасно.
Пък и Гошо поотрасна,
стана силен и висок,
мина младия гъсок.
Но остана си добряк
и от страх трепери пак,
щом дочуе шум опасен,
силен, страшен и неясен.
Всички свикнаха със Гошо,
не говорят вече лошо.
Те за малкото вълче,
грижат се кам' за дете
тяхно мило и обично,
че държи се то прилично.

Често носят му храна
във високата трева.
То се знае – без месо –
зелки, морков и просо.
До насита той яде
и от мъничко кутре
стана красив, едър sameц,
sameц, пък вегетарианец!
Тъй минаваха си дните
и живееха честити
те със Гошо – вълк страхлив,
но любезен и вежлив!

Ала дявол да го вземе,
всяко нещо е го време.
Тази истина жестока
блесна и покрай потока
един ден със вик жабока
метна се със два-три скока
през поляната широка.
Викна първо на мишока,
после припна и гъсока.
Бързо всички се събраха,
а жабокът кряка, маха
със ръце и със крака,
кой ли може го разбра.
Най-накрая гъх поема
и такива ги погема:

– Вълци два – ужасни, страшни
и свирепи, и опасни
бързо идват от гората,
ще ни изядат децата!
И настана бъркотия,
и настана тупурдия.
Олеле! Какво да правят?
Трябва май да се спасяват.
Всеки вика и се вайка,
че с такава вълча шайка
няма как да се преборят.

Най-добре да се затворят
по хралупи и къщурки,
да се скрият със децата,
дет' не стига вълча лапа.
Но това не е спасение,
няма капчица съмнение –
вълците ще ги надушат,
до един ще ги издушат!
Няма как да се спасят,
май ще трябва да умрат!

Но внезапно, изведнъж
 гъската на своя мъж
 и на цялата тълпа
 погледите прикова!
 – Вълк си имаме и ние,
 дет' под храстите се крие.
 Тук като остана той,
 обеща ни, че от бой
 и от всякакви злини
 ще ни пазиш, Гошо, ти!

Свел глава под хресталака
 Гошо свива се и чака
 своята съдба тъй страшна,
 че е работата ясна.
 Трябва своите приятели
 от тези вълци нападатели
 той да защитава смело,
 да ги брани най-умело.

В час тъй труден го приеха
и подкрепа, и утеха
дадоха му, та сега
да застане пред врага
той е длъжен, страх не страх.
Явно предстои пердах...
Изпод храста изпълзява,
а зад него се строява
полското му население
и го гледа със съмнение
как се клати и трепери.
Ала сили ще намери
своите добри приятели
той от тези нападатели
някак си да защити.

